

(§§ 73, odst. 3, nař. č. 138/1914 ř. z., který nebyl změněn zákonem č. 89/1920 Sb. z. a n.), a odváděti pojistné (§ 34 uved. nař. a zák.). Nevyhověl-li zaměstnavatel povinnosti odvésti pojistné, byl žalobce jako pojištěnec oprávněn, nenastal-li dosud pojistný případ, odvésti na místě něho povinné úhrnné pojistné a žádati na zaměstnavateli náhradu části na něho připadající (§ 68, odst. 5, zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.). V souzeném případě není ani sporné, že žalovaná firma neodváděla pojistné týkající se svrchu dotčené doby a že žalobce tak učinil, a dále nebylo tvrzeno ani prokázáno, že do dne zapravení pojistného žalobcem již nastal pojistný případ. Avšak toto pojištěncovo oprávnění jest vykládati ve spojitosti s ustanovením § 67 uved. zák., jemuž nasvědčuje již doslov § 68, že pojištěnec jest oprávněn odvésti pojistné »na místo« zaměstnavatele, totiž za něho. Nebyl-li tudíž zaměstnavatel povinen odvésti pojistné, zvláště když právo nositele pojištění předepsati pojistné uhaslo promlčením (§ 67 řeč. zák.), může sice pojištěnec zapraviti pojistné, aby se tak chránil před škodou, jež by mu neodvedením pojistného při dodatečné přihlášce mohla vzniknouti z ustanovení § 5, odst. 5, a § 12 dotč. zák., avšak v takovémto případě nejedná pojištěnec za zaměstnavatele, neboť neodvádí pojistné na jeho místě, když zaměstnavatele nestíhá povinnost zaplatiti pojistné promlčením uhaslé. Náhrady se nemůže pojištěnec v takovém případě ani domáhati, odvolává se na ustanovení § 1042 obč. zák., ježto neučinil náklad, který měl zaměstnavatel učiniti sám podle zákona. Právo předepsati pojistné se promlčuje podle § 67 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. a před účinností řečeného zákona podle § 35 nař. č. 138/1914 ř. z. v doslovu zákona č. 89/1920 Sb. z. a n. ve třech letech ode dne splatnosti pojistného (§ 66, odst. 1, dotč. zák., dříve § 34 uved. nař. v doslovu zákona č. 89/1920 Sb. z. a n.) a ježto v souzeném případě jde o pojistné splatné za pojistnou dobu od 1. července 1923 do 30. června 1926, bylo toto pojistné, přihlíží-li se k ustanovením §§ 65, odst. 1, a 66, odst. 1, téhož zákona v den dodatečné přihlášky (13. září 1929) již promlčeno. Stranám nebylo ovšem zabráněno, aby toto pojistné zapravily, aby tak žalobci zachovaly příspěvkovou dobu (§ 12 dotč. zák.), avšak zaměstnavatel (žalovaná firma) nebyl k tomu povinen, a proto nelze ujednání stran, jímž se žalobce zavázal celé ono pojistné uhraditi ze svého, pokládati za neplatné podle § 11 dotč. zák., ana tím nebyla omezena nebo vyloučena platnost zákona v neprospěch pojištěnce (žalobce). Právní závěr odvolacího soudu není tudíž právně mylný.

Čís. 16510.

**Otec není zavázán pečovati o své dítě do té doby, dokud dítě nena-
lezně zaměstnání odpovídající sociálnímu postavení otcovu. Rozhoduje
způsobilost dítěte a možnost naléztí pramen výživy.**

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1937, Rv II 812/37.)

Žalobu, již se žalobkyně — manželská dcera žalovaného továrníka, dvakráte rozloučená, herečka — domáhá na žalovaném otci mimo jiné placení důchodu 1.200 Kč měsíčně jako výživného, zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Jde o otcovu povinnost starati se o výživu dítěte podle § 141 obč. zák. Tato povinnost trvá do té doby, až se může dítě samo živiti, a zaniká dosažením této způsobilosti. Podle zjištění nižších soudů byla žalobkyně zaměstnána jako vychovatelka, vedla se svým druhým manželem obchod a působila jako herečka. Jestliže nižší soudy z toho usoudily, že nabyla způsobilosti sama se živiti, posoudily věc správně. Ani zdravotní stav nevyklučuje její způsobilost k práci, a nebylo prokázáno, že žalobkyně nepřijala místo vychovatelky ani kancelářské pracovnice u firmy A. v B., které jí bylo podle zjištění nižších soudů nabídnuto vážně a na trvalo a jež mohla nastoupiti. Zákon nečiní závislým nárok dítěte na výživu na tom, zda najde zaměstnání odpovídající sociálnímu postavení otcovu, a nezavazuje otce pečovati o dítě do té doby, dokud dítě takovéto místo nebo zaměstnání nalezne. Rozhoduje tu způsobilost dítěte a možnost naléztí pramen výživy a tu žalobkyně má, jak jest i z jejího dřívějšího působení patrné. Jestliže odmítla naskytlá se místa, nemůže z toho vyvozovati povinnost žalovaného pečovati o ni.

Čís. 16511.

Smluvní pojištění odpovědnosti.

Pojistníkově opominutí domáhati se u soudu svého nároku z pojistné smlouvy o odpovědnostním pojištění ve lhůtě určené pojišťovnou, odmítající hraditi škodu vzniklou z pojistné příhody, nemá v zápětí zánik zákonného zástavního práva příslušícího poškozenému.

To platí i při pojistníkově porušení oznamovacích závazností uložených mu p o nastalé pojistné příhodě, splnil-li ony oznamovací závaznosti poškozený sám.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1937, Rv II 863/37.)

Srov. rozh. č. 15610, 15339 Sb. n. s.

Žalobce, který byl poškozen automobilem patřícím Josefu J. — pravoplatně odsouzenému k zaplacení 27.651 Kč 80 h s přísl. žalobci — a jenž pro uvedený nárok exekučně zabavil a dal si přikázati pohledávku Josefa J. proti žalované pojišťovně z pojistné příhody, se domáhá poddlužnickou žalobou podle § 308 ex. ř. na žalované zaplacení uvedené částky, omezené za sporu na 24.333 Kč 60 h s přísl. Soud první stolice uznal podle žaloby. D ů v o d y: Podle § 127 zák. č. 501/1917 ř. z., tehdy platného, přísluší při odpovědnostním pojištění